

Zbrane misli in zahvale prof. dr. Rudiju Rozmanu

Spoštovani prof. dr. Rudi Rozman, srečala sva se pred 30 leti na podiplomskem študiju pri predmetu Ravnanje proizvodnje. Kar ne morem verjeti, da so od najinega prvega srečanja pretekla tri desetletja. Pomenili ste mi veliko pozitivno in strokovno avtoriteto. Z vsem spoštovanjem sem prisluhnil vaši umirjeni, prepričljivi in razumljivi misli. Imam občutek, da ste danes enaki kot takrat, ko sva se prvič srečala.

Verjel sem, da bom pridobil veliko novega znanja, če vas prosim za mentorja pri doktorski disertaciji. Od leta 2003 do 2009 sem z vami redno sodeloval in doktorska naloga je počasi nastajala, se razvijala, dopolnjevala, popravljala in končno dozorela do trenutka, ko sem jo uspešno zagovarjal. V vsem tem večletnem procesu sva ves čas korektno sodelovala. V vsak del in vsako iteracijo naloge ste vložili veliko truda in z moje strani predlagano vsebino vedno natančno pregledali in ocenili. Najini dogovori so vedno natančno držali in nikoli vas nisem čakal po nepotrebnem.

Kar težko si predstavljam, da ste na tak korekten in dosleden način sodelovali z vsemi študenti, vedno na videz lahko in s pozitivno energijo, toda strokovno in dosledno. Verjamem, da vam ni bilo vedno tako lahko in enostavno, kot je bilo videti navzven.

Od leta 2009 sodelujeva v okviru uredniškega odbora revije Izzivi managementu. Pri tem sodelovanju sem lahko opazil, da ste avtoriteta s strokovnega in človeškega vidika tudi med profesorji in ne samo med študenti.

Prof. dr. Rudi Rozman, čestitam vam za vaše življenjsko delo. Veliko dobrega in koristnega smo številni prejeli od vas. Želim vam še veliko let trdnega zdravja in da bi se lahko ukvarjali z vsebinami in bili med ljudmi, ki jih imate najraje in ki vam dajo pozitivno energijo in izpopolnjenost.

Dr. Milan Jelovčan

Malo znano dejstvo je, da sem prav zaradi prof. Rozmana prvič prišel v stik s strokovnim in akademskim svetom. Kot nosilec predmeta Analiza organizacije je namreč v tretjem letniku dodiplomskega študija na Ekonomski fakulteti uredil,

da smo se najbolj zavzeti študenti lahko udeležili posveta s področja managementa in organizacije, ki ga vsaki dve leti organizira Društvo slovenska akademija za management. Poleg izleta s kolegi na sonce v Portorož sem bil dejansko na ta način prvič soočen z raziskovalnim delom in sem z zanimanjem poslušal ugotovitve in razprave akademikov in managerjev, ki so sodelovali na posvetu. Nedvomno je prav ta dogodek, če že ne neposredno, pa vsaj posredno prispeval k moji poznejši odločitvi za akademsko pot.

S prof. Rozmanom sicer nisva imela ogromno neposrednega sodelovanja, saj sem se katedri in društvu dejavneje priključil prav v njegovih zadnjih strokovno aktivnih letih. Prav gotovo pa se v vse pore raziskovanja in razprav na področju managementa in organizacije čuti njegov vpliv, ki naprej živi prek akademikov, ki jih je neposredno vzgojil, društva, revij in delovanja matične katedre na EF. Njegova strokovna zapuščina v smislu delovanja SAM in njegovih aktivnosti, napredka slovenskega raziskovanja managementa in organizacije ter izrazoslovja na področju je nesporna. Poleg tega bi poudaril dodaten element, ki preveva iz delovanja in rezultatov prof. Rozmana – in to je predvsem pozitiven, tvoren namen ustvariti nekaj dobrega in pomenljivega. Za to mu je lahko hvaležen vsak raziskovalec in strokovnjak, ki se ukvarja z »našimi« tematikami. Jaz pa mu želim čim več zdravih let opazovanja svoje zapuščine!

Izr. prof. dr. Matej Černe

Many years ago professor Rozman and I were attending the same research conference in Paris. We happened to meet and then started to discuss some of the presentations of the day. It appeared that we shared some of the issues of the presentations. A few years later we met again. This time we met at a management research conference in Oxford. Again, we discussed some of the presentations in depth. We found that we had observed that several presentations on research by the conference participants lacked relevance for managers of today. We found that we assessed several presentations the same way and soon realized the reason for this. Scholars were addressing

or seeking to solve problems that managers do not have. We discussed this issue and concluded that the reasons for writing and publishing scientific works being the fact that these scholars did have no other work experience what the academics institutions had given them. Professor Rozman and myself did soon found out that we both had the very same work experience – working in the industrial sector and having had managerial positions before we achieved our doctor degrees and senior academic positions at universities. When I was offered and accepted a visiting professorship at the University of Ljubljana professor Rozman and I were able to continue discussing the problems of executive managers and how to engage in research which could be beneficial to managers both in the public and private sector. Often, we discussed the prevalence of scientific articles published – even in highly rated journal – which were totally irrelevant for the managers of today.

Prof. dr. Jon Aarum Andersen

Profesorja Rozmana sem spoznala, ko sem bila kot mlada asistentka prepričana, da je kabinetsko znanje, ki sem ga delila s študenti, dovolj za moje suvereno vključevanje v poslovno okolje, ki je potrebovalo poslovnoekonomska znanja. Fakulteti se je pridružil v letih, ko je že imel bogate izkušnje z delovanjem v velikih poslovnih sistemih, ki jih je prelival v različne članke in učbenike, predvsem pa je z njimi bogatil razprave na fakulteti in v poslovni javnosti. Ko je prišel, sem ravno odhajala v tujino, kjer sem pripravljala doktorat, in ko sem se vrnila, sem imela novega mentorja, Rudija Rozmana. Sprva sva imela zelo različne poglede na to, kaj moram narediti, in predvsem, kako naj se tega lotim, a sva se sčasoma razumela vse bolje. Čeprav v indeksu nisem imela nobene njegove ocene, je bil Rudi moj dragoceni učitelj. Učil me je strpnega dialoga in predvsem tega, da je treba svoja stališča zagovarjati argumentirano. Naučil me je veliko, pa ne samo mene, ampak cele generacije študentov, ki se ga bodo spomnile po njegovi iskrici in zgodbah, ki so slikovito opisovale to, kar se je bilo treba iz njih naučiti. Ni nas učil le vsebine, ampak tudi tega, kakšen odnos je treba imeti do soljudi.

Profesorju Rozmanu gre zahvala, da se je organizacijska teorija v zadnjih desetletjih ponovno trdno zasedla v programe Ekonomke fakultete, enako tudi, da so v njih našle mesto nujne vsebine s področja managementa. Vzgojil je vrsto naslednikov

na Katedri za management in organizacijo in ob tem dopustil, da je šel vsak svojo pot, čeprav se z njo morda kdaj ni strinjal. Vedno je trdno stal za svojimi stališči in bil pri tem nepopustljiv, nikoli pa ni nikogar oviral, če se z njim ni strinjal. S svojim delom je vtisnil močan in trajen pečat poučevanju in razvoju disciplin analize poslovanja, planiranja, organizacije in managementa na Ekonomski fakulteti in v Sloveniji.

Prof. dr. Metka Tekavčič

S prof. dr. Rudijem Rozmanom (v nadaljevanju: Rudi) imava po mojem mnenju skupno zdravo radovednost, naklonjenost znanstvenim izzivom in intelektualno tekmovalnost. Sam sem si slednjo privzgojil že ob učenju v osnovni šoli, nižji gimnaziji in ekonomski srednji šoli ob reševanju in objavljanju križank in rebusov ter igranju taroka, pozneje pa še bridža. Vse tri šole sem obiskoval v Ljubljani v letih od 1949 do 1961. Dodatno je na mojo tekmovalnost vplivalo igranje šaha in s tem povezana udeležba na šahovskih turnirjih za pionirje in mladince na republiški ravni do avgusta leta 1959.

Bralec se utegne vprašati, kaj ima takšen uvod opraviti z opisom tistega dela moje življenjske poti, ki ga je zaznamovalo tudi sodelovanje in druženje s kolegom Rudijem. Lahko zapišem, da ne tako malo.

Po vpisu na Ekonomsko fakulteto v Ljubljani leta 1961 sem se ob popolnoma odličnem spričevalu na srednji šoli samozavestno vključil v študij na fakulteti in kmalu doživel prvo streznjenje ob slabši oceni iz kolokvija iz predmeta Politična ekonomija. Študija predmetov sem se nato lotil s še večjo resnostjo in mi je tako uspelo pri izpitih iz prvih treh predmetov dobiti tri odlične ocene. Seveda se je s tem obudila moja tekmovalnost in začel sem spraševati, kako uspešno so opravljali izpite kolegi in kolegice v letniku pred menoj. Odgovor je bil, da med študenti višjega letnika izstopa z ocenami kolega Rudi. Tako sem postal pozoren nanj.

V tretjem letniku sem v odsotnosti prof. Cvete Mlakar na njen predlog kot eden izmed štirih kolegov za leto dni prevzel predavanja in vaje iz predmeta Teorija cene, vsak od nas za približno četrtno študentov drugega letnika. Vključil sem se tudi v izvršilni odbor študentske organizacije na fakulteti in postal član njegove študijske komisije. Predsednik te je bil Rudi, ki je – to sem izvedel na sestankih komisije – v tem času prevzel tudi vaje iz predmeta Socialno-ekonomska statistika pri prof. dr. Mari Bešter.

Fakulteta je bila na pomlad leta 1964 pozvana, naj pošlje pet – praviloma najbolj uspešnih in aktivnih – študentov na srečanja takih študentov iz vseh jugoslovanskih ekonomskih fakultet na enotedenski seminar pri Institutu ekonomskih nauka v Beogradu, ki ga je takrat vodil najbolj znani jugoslovanski ekonomist prof. dr. Branko Horvat. Ta je bil, če se ne motim, enkrat celo kandidiran za Nobelovo nagrado za ekonomijo. Meni je kot izvoljenemu članu sveta fakultete po predlogu asistenta Viljema Merharja pripadlo vodenje naše »delegacije«. V njej so bili tudi Franci Arh, Jože Gričar, Slavko Mihelič in Rudi.

V razpravah na seminarju smo bili ljubljanski študenti med aktivnejšimi. Udeležba na tem seminarju je po mojem spominu tako močno vplivala na Rudija, da se je po opravljeni diplomji, verjetno leta 1967, odločil za magistrski študij na omenjenem inštitutu v Beogradu, kjer je pri matematičnih predmetih pokazal vrhunsko znanje. Po magisteriju leta 1970 je na predlog prof. Horvata odšel za en semester na študij na Cornell University, ZDA, k prof. Vaneku, enemu glavnih preučevalcev samoupravljanja v podjetjih. Ta je namreč hotel iz »prve roke« izvedeti čim več o samoupravljanju v slovenski teoriji, pravnem urejanju in (predvsem) praksi.

Rudijev vpis na magistrski študij v Beogradu, verjetno leta 1967, je bil zame tudi eden izmed razlogov, da sem se leta 1968 tudi sam vpisal na magistrski študij iz poslovedenja in organizacije na Ekonomski fakulteti v Ljubljani. V obdobju med letoma 1969, ko se je Rudi zaposlil v Železarni Jesenice, in 1979 z Rudijem nisva imela praktično nobenega stika. Je pa že takrat sodeloval z Ekonomsko fakulteto v Ljubljani, ta pa z Indiana University v Bloomingtonu. Tja je odšel za en semester in potem tudi prevzel svoj prvi predmet na fakulteti. Vedel sem tudi, da se je poročil z Lučko (Tatjana) Miklič, kolegico iz letnika za menoj, ter da dela na odgovornem mestu v Železarni Jesenice.

Ne bom rekel, da je šlo za naključje, ampak najina usmerjenost v strokovno in znanstveno delo je leta 1978 privedla do tega, da sva se spet srečala pri projektu TOZD in uspešno gospodarjenje. Rudi je kot zaposlenec pri ITEO – Inštitutu za trženje, ekonomiko in organizacijo, nosilcu projekta, 2–3 leta vodil projekt, sam pa sem bil kot zaposlenec na Gospodarski zbornici Slovenije, financerju projekta, član usmerjevalne skupine projekta. Zato sva v tem času precej sodelovala. Projekt je trajal več kot tri leta, torej tudi še potem, ko sem leta 1981 kot docent odšel na delo na takratno Fakulteto za elektrotehniko Univerze v Ljubljani.

Rudi je po delu pri omenjenem projektu odšel na delo v SOZD Slovenske železarne, le nekaj deset metrov od mojega doma, in leta 1990 doktoriral na Ekonomski fakulteti ter se tam tudi zaposlil. Začel je predavati in razvijati več predmetov ter vzgajati sodelavke in sodelavce.

Obdobje med letoma 1981 in 1995 bi lahko, ko gre za najino sodelovanje, znova označil za »izgubljeno«. Po letu 1995 pa so se stvari temeljito spremenile. V tem času sem namreč prevzel vodenje sekcije za analizo poslovanja in organizacije pri Zvezi ekonomistov Slovenije, ki naj bi pripravila vsakoletne posvete o tej temi. V članstvo v odboru za posvetovanja je ob dr. Slavki Kavčič, dr. Danijelu Pučku, dr. Metki Tekavčič privolil tudi Rudi. Zlasti dr. Kavčičeva in Rudi sta mi bila pri pripravi in izvedbi desetih posvetov, ki sem jih usmerjal v letih od 1996 do 2005, v veliko pomoč. Rudi je leta 2005 za menoj tudi prevzel vodenje sekcije.

V letih od 2002 do 2007 sva se z Rudijem skupaj udeleževala tudi srečanj, ki jih je organiziral EGOS – Evropska skupina za organizacijske študije. Šlo je poleg Ljubljane (2004) za srečanja v Lyonu, Köbenhavnu, Bergnu in na Dunaju. Pritegnil me je tudi kot člana komisij ob kar nekaj doktoratih, povezanih s teorijo organizacije prof. Lipovca, pri katerih je bil mentor.

Rudi se je aktivneje kot jaz udeleževal posvetovanj EURAM (Maastricht, Warwick, Oslo); sam sem bil skupaj z njim le na posvetovanju v St. Andrews. Prav udeležba na teh posvetovanjih je verjetno pripomogla k njegovi zamisli o ustanovitvi Društva slovenska akademija za management (SAM).

Oba, skupaj s soprograma ekonomistkama, sva se začela pogosteje družiti tudi ob različnih izletih po Sloveniji in ob osebnih jubilejih. Najini pogovori so potekali o organizacijskih in ravnateljevalnih problemih ter problematiki delovanja SAM, pogovori vseh štirih pa seveda tudi o drugih dogodkih pri nas, potomcih itn. Zato sem v naslov tega prispevka poleg besede »sodelovanje« dodal besedo »druženje«.

Ob problemih, ki so se takrat začeli kazati v delu Zveze ekonomistov Slovenije, in najini večji znanstveni usmerjenosti na področji organizacije in ravnateljevanja je Rudi začel aktivnosti za ustanovitev SAM. Pri tem se je pogosto posvetoval z menoj. Bil je in je še vsa leta neutruđen »motor« aktivnosti, povezanih z ustanovitvijo društva in njegovim delovanjem. Oba danes po skoraj 15 letih delovanja društva obžalujeva, da je vsebina delovanja društva doživela težko razumljiv hladen odziv pri nekaterih, ki bi lahko veliko prispevali k njegovi uspešnosti.

Naj zaključim, da je sodelovanje z Rudijem, ki ga v znanstvenem delu odlikujeta velika poglobljenost in sistematičnost, še kako vplivalo tudi na nekatere vidike mojega znanstvenega dela. Oba sva nekako – vsaj ko gre za področje organizacije – učenca prof. Filipa Lipovca, v čigar delih vidiva izstopajoč dosežek in prispevek slovenske organizacijske znanosti k zakladnici svetovnega znanja s področja organizacije. Verjetno si tudi on, tako kot jaz, želi, da bi generacije za nama znale ceniti njegovo delo tako, kot ga ceniva midva.

Prof. dr. Miran Mihelčič

Profesor Rozman ima največ zaslug za razvoj slovenske organizacijske znanosti v devetdesetih letih, ko je zevala vrzel med Slovenijo in bolj razvitimi družbami. Meni je predstavljal zgled odličnega predavatelja, ki nam je kazal, kako zahtevne vsebine na študentom zanimiv in luciden način predstaviti v predavalnici, kjer se je več kot očitno počutil kot riba v vodi. Tudi zaradi vedno zabavnih primerov, dovtipov in anekdot, ki so se nanašale na poslovno-organizacijske vede in prakso, je bil zelo priljubljen med študenti ter bil tudi med najbolj zaželenimi mentorji na Ekonomski fakulteti.

Prof. dr. Matej Lahovnik

Prof. dr. Rudi Rozman se mi je v spomin vtisnil že kot študentu Ekonomske fakultete, saj je znal teme o organizaciji, managementu in upravljanju podati na razumljiv in mnogokrat zabaven način. Po moji zaposlitvi na fakulteti sem z njim začel sodelovati tesneje, in sicer kot asistent na vajah pri njegovih predmetih. K še pristnejšemu sodelovanju je prispevalo tudi dejstvo, da sta bili najini pisarni v najbolj jugovzhodnem delu fakultete le nekaj metrov narazen, zato sva si včasih vzela čas tudi za kakšno kavo, pogovor o istrski Barbarigi, odbojki ali pa športu na sploh. S prof. Rozmanom sva korak naprej v najinem sodelovanju naredila leta 2004, ko me je povabil k aktivnemu sodelovanju v Sekciji za poslovne analize v okviru Zveze ekonomistov Slovenije, katere glavna dejavnost je bila organizacija letnega posveta z naslovom Sodobni vidiki analize poslovanja in organizacije v Portorožu. Leta 2007 mi je prof. Rozman zaupal celo vodenje te sekcije, skupaj z drugimi člani

pa smo nato portoroške posvete uspešno organizirali vse do leta 2012. Leta so minevala, nato pa je nekega poznojesenskega dne prof. Rozman potrkal na vrata moje pisarne in me presenetil: »Tomaž, mislim, da bi bil ti primeren predsednik Društva slovenska akademija za management.« Spomnim se, da sem se najprej poskušal iz tega izvleči, saj sem vedel, da bo stopiti v čevlje prof. Rozmana, ki je društvo ustanovil in vse od ustanovitve tudi uspešno vodil, težko oz. časovno zahtevno. A ker je prof. Rozman znal biti tudi zelo prepričljiv, sem na koncu privolil in tako sva leta 2016 začela sodelovati tudi v okviru društva. Po vsem tem najbrž ni treba posebej poudarjati, da me je prof. Rozman ogromno naučil in z mano delil nešteto svojih strokovnih in življenjskih izkušenj, za kar sem mu neizmerno hvaležen. Prof. Rozman, veliko zdravja, osebnih uspehov in sreče vam želim še mnogo mnogo let.

Prof. dr. Tomaž Čater

Prof. Rozmana poznam že dolgo. Najprej sem ga spoznal kot predavatelja. Izjemno všeč mi je bilo njegovo celovito podajanje snovi, pri tem se je izjemno trudil, da bi slušatelji videli večjo sliko, a bili zelo pozorni tudi na vse pomembne detajle. Pri teh je bil zelo natančen in dosleden. Podobno je deloval tudi kot mentor pri doktoratu, kjer mi je poleg usmerjanja in pomoči zelo pomagal tudi pri širšem razumevanju tematike in odpiranju novih vprašanj ter iskanju odgovorov nanje. Zelo mi je ostala v spominu njegova kritična miselnost, ko je v vsaki stvari iskal možnosti za izboljšave. Vse to se zrcali tudi v njegovih člankih in drugih objavah.

Posebej močan vtis pa je name naredil z ustanovitvijo in vodenjem Društva slovenska akademija za management (SAM), kjer je pokazal svojo popolno predanost preučevanju managementa ob hkratnem vizionarstvu in sposobnostjo izjemno učinkovitega operativnega delovanja. V okviru SAM je učinkovito in ambiciozno iskal rešitve za vse izzive, ki jih ni (bilo) malo. Čeprav je iz aktivne vloge v društvu pred časom že izstopil, vseskozi izraža skrb za njegov razvoj in je še vedno zelo prisoten v njegovem delovanju. Spomnim se, ko me je imenoval za enega prvih urednikov mednarodne revije DRMJ, ko je bilo ogromno izzivov povezanih z usmeritvijo, pridobivanjem člankov in vključitvijo v baze. S svojo preudarnostjo in izkušnjami ter izkazanim zaupanjem mi je pri tem delu zelo veliko pomagal.

Prof. Rozmana sem v vsem tem času imel priložnost spoznati kot človeka, ki mu je mar za druge ljudi, za dobre odnose, ob tem pa je zelo zahteven do sebe in drugih. Goji pozitiven pogled na življenje, se pogloblja v detajle in skrbi za makropogled. Je vztrajen, zaupanja vreden in predan človek.

Prof. dr. Jože Kropivšek

Moja profesionalna pot je zaznamovana z managementom, saj sem praktično vso svojo delovno dobo managerka, najprej 20 let v gospodarstvu, zadnjih 15 let v javnem sektorju, zdravstvu. Nekatere na sredini moje managerske poti se mi je zazdelo, da mi nekaj manjka, da sem se nekako izpela in da potrebujem nov zagon. Takrat sem po naključju na enem izmed strokovnih srečanj srečala svojega profesorja iz študija ekonomije prof. dr. Rudija Rozmana. Ko sem mu v prosti debati opisala svoje občutke o »managerski izpraznjenosti«, mi je kot iz topa izstrelil: »Pojdi delat doktorat!« Čprav se mi je njegova izjava takrat zdela kot z lune, sem nekaj let za tem res doktorirala pod njegovim mentorstvom. Raziskovala sem svoje področje managementa in vodenja, in to z velikim navdušenjem in zagnanostjo, in – kar je še pomembneje – znova sem našla smisel in moč za managiranje. Za vse to sem neizmerno hvaležna prof. Rudiju. Njegova odkrita spodbuda in pripravljenost na mentoriranje, ki je bila res izjemna, je bila zame življenjsko pomembna lekcija, ki si jo bom zapomnila za vse življenje. Prof. Rudi ni bil le mentor in profesor, bil je tudi oster in kritičen mislec na področju raziskovanja managementa in organizacije. Koliko ustvarjalne debate in miselnih iskric je bilo med nama, ko sva razčistevala »njegovo ravnateljstvo« in »moje managiranje«! Mislim, da sem in bom ostala managerka in predavateljica s področja managementa in organizacije največ po njegovi zaslugi. On je bil tisti, ki mi je v kritičnem trenutku znal ponuditi orodje za nekaj novega, ustvarjalnega. Zato prof. Rozman zame ni le profesor, mentor, je nekdo z avtoriteto in močjo, ki ga neizmerno cenim in spoštujem. Je kot globok vodnjak, ki kar ne presahne z močjo, ustvarjalnostjo in energijo – in mu niti 80 let ne pride do živega ... Zato še na mnoga leta, »moj« prof. Rudi ...

Doc. dr. Milena Kramar Zupan

Leta 1991 sem se na študij na Ekonomski fakulteti vpisala kot študentka prve »poosamosvojitvene« generacije z novimi programi in predmeti. V drugem letniku sem izbrala smer Organizacija in vodenje in prav Vaši predmeti so pritegnili največ mojega zanimanja – tako zaradi sistematičnosti in jasnosti razlage kot zaradi profesionalnega ter odprtega in prijaznega odnosa do študentov. Teorijo ste vedno podkrepili z bogatimi izkušnjami iz prakse, kar je predavanja naredilo še bolj zanimiva. Izbrala sem Vas tudi za mentorja pri diplomskem in magistrskem delu ter pozneje pri doktorski disertaciji. Po magisteriju sem sicer za sedem let »pobegnila« v prakso, čeprav ste želeli, da bi na fakulteti ostala kot asistentka, a sem imela možnost izkoristiti dobrobiti kadrovske štipendije in svoja teoretična znanja dopolniti z izkušnjami, ki jih lahko ponudi samo zanimivo, kakovostno in hitro razvijajoče se poslovno okolje. Splet okoliščin je privedel do tega, da sem se po dobrih šestih letih obrnila na Vas z vprašanjem, ali veste za kakšno delovno mesto v akademskem okolju, in prav takrat ste bili seznanjeni s tem, da na sosednji fakulteti iščejo asistenta. Tako sem se vrnila v akademski svet, se pridružila »Vašemu« društvu SAM in pod Vašim mentorstvom tudi doktorirala. Do Vaše upokojitve in pozneje sva sodelovala v društvu, pa vsako leto si še vedno obljubiva, da napiševa učbenik, kajne? A se nama zaradi zasedenosti obeh ta izziv vsako leto zamakne ... Bova, bova.

Ob pogledu na zadnjih 30 let moje študijske in karijerne poti torej ugotavljam, da ste pomembno – celo odločilno – vplivali na obe poti in da sem neskončno hvaležna za vse, kar sem se lahko (na)učila od Vas. Ste vzor tako z vidika znanosti/stroke kot tega, kaj pomeni biti dosleden, načelen ter sistematičen pedagog in mentor, pa tudi vztrajen in pozitivno naravnani vodja in sodelavec društva, predvsem pa Človek v vseh pogledih. Najlepša hvala za vse in vse dobro tudi ob vseh naslednjih podvigih!

Izr. prof. dr. Nina Tomažević

Dragi prof. Rozman, dragi Rudi!

Najprej iskrene čestitke ob osemdesetletnici, ko se lahko s ponosom oziraš na svoje ustvarjanje in prispevek k razvoju področja managementa in organizacije v Sloveniji in širše. Verjetno bi ti bilo ljubše, če bi namesto managementa napisala ravnateljstvo, a moram priznati, da se s tem prevodom managementa nisem nikoli čisto sprijateljila. Cenim pa tvoja prizadevanja,

da bi z uporabo slovenskega izraza krepili naš strokovni jezik. Najini področji dela sta si blizu, a hkrati dovolj daleč, da nisva imela veliko skupnih projektov. A nikoli ne bom pozabila skupnih trenutkov, bodisi na sestankih, na kavi ali ob srečanju na hodnikih. Vedno si bil iskren in iskrov, z nasmejanimi očmi izpod izrazitih obrvi. Včasih sicer malo po gorenjsko trmast, ampak vselej spoštljiv do vseh drugače mislečih. Verjetno so k temu prispevale tvoje izkušnje iz gospodarstva, saj si bil takrat, ko sem se kot asistentka zaposlila na Ekonomski fakulteti, eden redkih, ki ni prehodil zgolj akademske poti. Morda zato večja sproščenost in takojšnje vzajemno tikanje, kar nam je mladim veliko pomenilo, saj je prispevalo k občutku enakosti in vključenosti. Če k temu dodam še pragmatičnost, ki je marsikdaj pomagala rešiti kakšen zaplet, so te tvoje lastnosti tiste, ki bi jih morali v akademskem okolju bolj ceniti in razvijati. Hvala, ker si nam pokazal, kako ni treba biti vedno resen, da te jemljejo zares!

Prof. dr. Nada Zupan

Prof. Rudija Rozmana sem spoznal pred približno 15 leti prek prof. Mirana Mihelčiča, ki je bil iniciator moje vključitve v SAM. Sam sem nekajkrat predaval študentom na strojni fakulteti o temi ekonomike poslovanja kot gost. Ker delam v mednarodnem podjetju Hella Saturnus Slovenija, d. o. o., naše podjetje pa proizvaja svetlobno opremo (žaromete, svetilke) za avtomobilsko industrijo, se je prof. Rozman zelo zanimal za to, kako potekajo poslovanje, naročanje, planiranje, usklajevanje in prodaja svetlobne opreme. Osebno najbolj cenim njegovo izkušnost, strokovnost, prijaznost, zanimanje in zaupanje, ne glede na temo, o kateri smo se pogovarjali, debatirali. S svojim strokovnim pristopom in izkušnjami je znal »team« vedno motivirati, ga spodbujati ter ga na koncu pripeljati do zelenega in zastavljenega cilja. Predvsem je znal prisluhniti govorniku/sogovorniku. Žal sem zaradi prezasedenosti in številnih službenih potovanj osebno premalo sodeloval v debatnih srečanjih in druženjih. Seveda pa prof. Rozmanu želim še veliko uspešnih, predvsem pa zdravih let, obenem pa mu čestitam ter se mu zahvaljujem za vso pozitivno energijo, moštveni duh, ki ga je delil z vsemi člani SAM, predvsem pa spodbujal društvo k nadaljnjemu delovanju.

Matej Štampelj

Ivan Grohar, Sejalec, 1907, olje na platnu.
Hrani Narodna galerija Ljubljana.

Spomini na prof. dr. Rudija Rozmana seveda segajo v moja študijska leta na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani. Zelo lepi so, prijazni, ker je bil pač zelo prijazen profesor. Tikal nas je, počutili smo se mu blizu. Toda še lepši so vezani na leta ustvarjalnega, kar zanosnega snovanja slovenske akademije za management, danes Društva slovenska akademija za management.

Prekrasni časi. Vizija, načrti, neustavljiva volja. S prof. dr. Miranom Mihelčičem sta skrbela za dinamiko, nič se namreč nismo ustavljali, in sistematično, vse je usklajeno vodilo v jasen cilj. Proti koncu leta 2004 smo imeli ustanovno sejo društva in od tam smeli koraki v svet: povezovanje s tujimi akademijami za management, konference, debatni večeri, reviji. Za nas ni bilo ovir. Vse se je dalo, vse hotelo. Z Narodno galerijo Ljubljana smo se dogovorili, da smemo za promocijske namene našega društva uporabiti Sejalca, prečudovito impresionistično delo slikarja Ivana Groharja. Čutili smo močno vez s kmetom, ki seje semena na zorano njivo na zgodnje megleno jutro.

In tu se ustavlja moja misel. Prof. dr. Rudi Rozman je vedel, da je dozorel čas za slovensko akademijo za management; vedel je, da je njiva zorana. In ni odlašal z načrti; lovil je zgodnje megleno jutro. Bil je sejalec. Velike roke, trden korak. Veliko semen, nič plev. Kakšen zgled za mlade rodove.

S hvaležnostjo gledam na to prečudovito sodelovanje in prijateljstvo. In z veseljem na bogato letino sejalca.

Prof. dr. Adriana Rejc Buhovac

Prof. dr. Rudija Rozmana sem spoznala kot brucka na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani leta 1993, ko sem pri njem obiskovala predavanja pri predmetu Ekonomika in organizacija podjetja. Že v naslednjem letu sem se priključila izvedbi omenjenega predmeta kot demonstratorica pri vajah, pozneje pa sem s prof. dr. Rozmanom sodelovala tudi pri izvajanju vaj in seminarjev pri predmetih s področja organizacije in managementa. Prof. dr. Rozman je bil mentor pri izdelavi mojega diplomskega dela, kjer sva se kot ena prvih v Sloveniji lotila proučevanja zunanjega izvajanja dejavnosti. Leta 1998 sem se na Ekonomski fakulteti tudi zaposlila in s prof. dr. Rozmanom sva postala sodelavca na Katedri za management in organizacijo. Z veseljem se spomnim, kako me je znal ustrezno motivirati za sodelovanje pri projektih, seminarjih, delavnicah, konferencah in posvetih. Vedno je bil na voljo za pogovor in nasvet, kar je predvsem na začetku akademske kariere odločilnega pomena za razvoj mlade raziskovalke in asistentke na fakulteti. V vseh teh letih je pomembno vplival na razvoj moje akademske in strokovne kariere kot mentor in sodelavec, s katerim sem vedno lahko debatirala o aktualnih temah. Več let sva sodelovala tudi v izvršilnem odboru slovenske akademije za management. Prof. dr. Rozmana zelo cenim in hvaležna sem mu za vse njegove misli, mnenja, komentarje in skupne debate. Želim mu veliko lepega.

Prof. dr. Darja Peljhan

Prof. dr. Rudi Rozman je med drugim:

- bil eden pionirjev pri uvajanju optimizacij v proizvodnji, njegov članek seže v leto 1970, ko so se sicer začele uvajati metode operacijskih raziskav v podiplomske študijske programe in v poslovno prakso v slovenskem prostoru. Predvsem je uporabljal in uvajal metode linearnega programiranja v industriji – in metodo mrežnega programiranja v projektne vodenju.
- sposobnost uvajanja metod operacijskih raziskav v funkcije managementa je sposobnost in posebnost, ki se kaže v njegovem sistemskem pristopu pri obravnavanju in reševanju managementa poslovnih sistemov,
- ves čas in še danes spremlja in plemeniti razvoj managementa v svetu in v domačem okolju,
- odličen, prijazen in priljubljen svetovalec, pedagog in prijatelj.

Prof. dr. Srečko Devjak

Spoštovani profesor, vse najboljše!

Počaščena sem, da vam lahko ob tem okroglem jubileju voščim in zaželim vse dobro. S svojim edinstvenim pristopom, požrtvovalnostjo, izjemnim čutom za ljudi ter naravnostjo k doseganju odličnosti, tako v strokovnem kot akademskem smislu, ste nam mnogim bili in ste še vedno vzornik in mentor. Ne morem opisati, kakšen pozitiven vpliv imate na naše delovanje in razumevanje sveta. Najino sodelovanje se je sicer začelo intenzivneje v okviru Društva slovenska akademija za management. S prof. dr. Kovačem sta me angažirala v uredniškem odboru revije Izzivi managementu. Z veseljem sem sprejela, če se spomnite, kdo bi zavrnil, lepa priložnost za strokovno rast in udejstvovanje v krogu spoštovanih profesorjev. V zadnjih letih naših skupnih aktivnosti smo bili aktivni, uresničevali smo zadane cilje in vizijo ter uvajali izboljšave. Soočali smo se tudi s spremembami – veliko je bilo pozitivnih sprememb, nekaj pa tudi žalostnih trenutkov, saj smo se v tem obdobju nepričakovano poslovili od prof. dr. Kovača. To nam je pustilo pomemben pečat in nas opomnilo, znova, da nič ni večno in da je treba živeti in ceniti trenutke, ko smo (še) tu. Zato spoštovani prof. dr. Rozman, hvala vam za vse spodbude, pozitiven odnos in podporo. Hvala vam za angažma in strokovnost ter prispevek na raziskovalnem in akademskem področju. Hvala vam, da nas stalno opominjate, da moramo razvijati in krepiti slovenski jezik. Hvala vam, da ste nam vedno na voljo, za pomoč in usmeritve. Hvala!

Doc. dr. Lidija Breznik

Prof. Rozmana sem spoznala že kot študentka na Ekonomski fakulteti. Njegova predavanja so me vedno navdušila. Ko me je povabil, da postanem njegova asistentka pri predmetu Upravljanje in ravnanje podjetja, sem bila zelo počaščena. In sprejela sem izziv. Kot mentor je vedno znal prisluhni, usmerjati, svetovati, spodbujati in motivirati. Zelo cenim najine pogovore, ki so bili vedno navdih za nove ideje, predvsem pa spodbuda za poglobljen razmislek o vsaki temi. Njegov analitičen pristop in logičnost v razlagah sta me vedno prepričala. Prof. Rozman, iskrena hvala za vse pogovore, pomoč, nasvete o akademskih pa tudi drugih temah. Želim vam še mnogo zdravih in uspešnih let.

Doc. dr. Aleša Saša Sitar

Če se ozrem na svoj dodiplomski in podiplomski študij in se vprašam, kateri profesor mi je spodbudil navdušenje, humor, solze sreče, vedrino, spodbudo, zavzetost za študij, upanje, moč, vizijo in je vplival na moje poslanstvo, je odgovor jasen: profesor Rudi Rozman! To so skrite silnice izmenjave ne samo med menoj in profesorjem, ampak med številnimi študenti, ki so poslušali predavanja prof. Rozmana. Imela sem to srečo, da sem po čudnem spletu okoliščin postala njegova asistentka, prof. Rozman pa je bil moj mentor pri magisteriju in doktoratu. Bil je zelo strog, discipliniran, uvideven mentor. Pri svojem delu je vedno izhajal iz celote in mi osvetlil razumevanje konceptov, ko mi še niso bili povsem jasni. Poleg tega me je opolnomočeval tudi na drugih področjih mojega življenja. Ob novici o moji zanositvi se je nasmehnil in želel vse dobro; vedno me je podpiral, ko sem se znašla pred težkimi odločitvami. Ena izmed teh je bil moj odhod na IEDC Bled. Signaliziral mi je možne izzive pri tej odločitvi, ki pa jih najbrž nisem dobro razumela. Naučila pa sem se nekaj. Prof. Rozman ima modrost, ki ji je vredno prisluhni – in se od njega učiti, učiti, učiti. Hvala za vse znanje, priporočila in nasvete. Veliko zdravja in aktivnosti v nadaljnjem poteku življenja želim.

Doc. dr. Melita Balas Rant

Profesorja Rozmana sem prvič srečal ob prelomu tisočletja na eni od konferenc združenja za projektni management. Kot nadobudni manager projektov, ki je še iskal svoje mesto v krogu poklicnih kolegov, sem takrat željno srkal znanje in priporočila izkušenejših projektnih managerjev in drugih strokovnjakov. In profesor je bil eden tistih, ki jih je bilo res užitek poslušati. Prav živo se spomnim iskrive strokovne debate, v kateri je z mirno, a pronicljivo diskusijo spravljal ob živce preostale sogovornike. Dostojanstveno, z dejstvi in argumenti, ob upoštevanju večplastnosti situacij ter množice vplivnih dejavnikov, z vprašanji, kot je »kaj pa, če ...?«

V enem od pogovorov ob kavi sem se mu ponudil za asistenta, pa mi je svetoval, naj se raje držim gospodarstva. No, nekaj let pozneje, ko mu je uspelo uvesti specialistični študij projektnega managementa, pa me je povabil k sodelovanju. Vzornik je postal mentor, ne le pri pripravi doktorske disertacije, tudi širše – pri razumevanju poslovnega sveta, raziskovanju in poučevanju. Lahko bi rekel, da so se mnoge stvari, za katere sem mislil, da jih dobro poznam, najprej zelo zameglile, a potem postale veliko bolj jasne.

Seveda se nisva vedno strinjala v vsem, a mi ni nikoli vsiljeval svojega mišljenja ali me tretiral kot nevednega študenta ali učenca. Vedno sem imel občutek, da sem enakovreden poklicni kolega. Vrlina, ki žal manjka mnogim profesorjem, ki v svoji majhnosti gradijo »veličino« na distanci in argumentu moči.

Še vedno pa najbolj uživam v njegovih razpravah na strokovnih srečanjih. Njegova hudomušna razmišljanja, razlage in kritike res izstopajo v času, ko se veliko več raziskuje zavoljo objav člankov kot zaradi zvedavosti, razčiščevanja dilem in iskanja rešitev za prakso in ko je metoda raziskave mnogokrat pomembnejša od ugotovitev. Ja, takih profesorjev ne delajo več.

Rudi, vse najboljše ob jubileju in še na mnoga leta!

Izr. prof. dr. Aljaž Stare

S prof. dr. Rudijem Rozmanom sem se prvič srečal na prelomu tisočletja, ko sem se kot podiplomski študent udeležil predavanj o ravnateljevanju in pozneje še o teoriji organizacije. Poleg vsebine predavanj sta me pritegnila predvsem njegov strukturiran pristop ter jasno, jedrnato, smiselno in ne nazadnje tudi spodbudno podajanje snovi, podprto s primeri iz prakse. Prof. dr. Rudi Rozman je odličen mentor, ki je vedno znal izpostaviti zanimiva, včasih tudi izzivalna vprašanja in me s tem usmeriti ter spodbuditi v poglobljeno raziskovanje proučevanih področij. Pogovori z njim so tudi zaradi njegove pronicljivosti vedno zanimivi, vsebinsko jasni ter velikokrat začinjeni s prefinjenim humorjem. V čast in zadovoljstvo mi je bilo njegovo mentorstvo pri specialističnem, magistrskem in doktorskem delu, sodelovanje pri pisanju intervjujev in člankov ter sodelovanje na konferencah in udeleževanje v okviru Društva slovenska akademija za management. Prof. dr. Rudi Rozman je s svojimi poslovnimi, pedagoškimi in življenjskimi izkušnjami ter seveda z raziskovanjem in teoretičnim znanjem pomembno vplival na razvoj slovenske teorije organizacije; poleg tega pa vse to tudi nesebično prenašal na kolege.

Dr. Vojko Toman